REVOLT

MAGAZIN KREATIVISTIČKOG POKRETA

·QUADRAGESIMUS·

Sadržaj:

Velika imigrantska kriza 1346.

Priredio: Gammadion

Europa nije doživjela ništa slično od 1346., kada se dogodila jedna nesvakidašnja invazija diljem Europe. U to vrijeme, umjesto „sirijskih“ imigranata, buhe (lat. Xenopsylla cheopis) su došle u naše krajeve na leđima crnih štakora.

Isprva bijaše velikog oklijevanja i opiranja prema invaziji, ali nakon incidenta u kojemu je mačka napala štakorsko novorođenče, koje je potom skočilo u septičku jamu te se utopilo, promijenilo je raspoloženje javnosti.

Fratar koji bijaše u prolazu vidio je incident te ga je uspio uhvatiti na pergamentu svojim perom. Taj pergament ubrzo je kopiran i poslan svim samostanima diljem kontinenta, što je potaknulo sveopći proljev simpatija za malog glodavca – i buhe koje je nosio.

Visoki dvorski službenik Svetog Rimskog Carstva nije imao izbora, već je zapovjedio svim mačkama Europe da ne ubijaju štakore te je dekretom obznanio slobodan prolaz svim štakorima i buhama kroz zemlje Carstva.

Kako su se štakori širili u svim smjerovima, Visoki dvorski službenik, preko svojih preopterećenih glasnika, opisao je invaziju kao „veličanstvenu“ i „epohalnu,“ te je proglasio kako će novopridošli uvelike promijeniti lice Europe na nove i uzbudljive načine.

U tada malenom selu zvanom Beč, priprosti seljaci, u pratnji seoskih idiota i izaslanstva iz obližnje kolonije gubavaca, stali su uz seosku otvorenu kanalizaciju te su veselo uzvikivali i pljeskali (batrljcima u slučaju gubavaca) dok su počeli pristizati prvi štakori noseći egzotične buhe. Pripremili su znakove

dobrodošlice, koji su nažalost bili prazni, jer 99% stanovnika nije bilo pismeno u to doba.

Mali zalogaji krušnih mrvica i sićušni gutljaji piva također su bili ponuđeni (zajedno s pladnjem sira za glodavce), ali, nažalost, buhe su imale premalo interesa za takve ponude. Umjesto toga, one su skočile na svoje domaćine i pile im krv, ostavljajući ih nekoliko sati kasnije poput hrpe pocrnjelog i natečenog mesa.

Kralj Francuske bio je slijedeći u objavi, navodeći kako Europa osjeća „moralnu dužnost" prihvatiti koliko god je moguće štakora i buha koje su odabrale doći s Orijenta. Govoreći okupljenim časnim sestrama koje su se češkale, on je naglasio kako je invazija pozitivni razvoj te je zaprijetio odsijecanjem glave svakome tko se „potajno taknuo kako bi ublažio tegobe na koži."

„Doista, s našim padom broja stanovnika, zbog čudne misteriozne bolesti koja je nedavno izbila diljem zemlje, nama su potrebni ovi novi i talentirani doseljenici kako bi nadomjestili nedostatak u našim brojkama," dodao je, prije nego li je pobjegao kako bi povraćao krv.

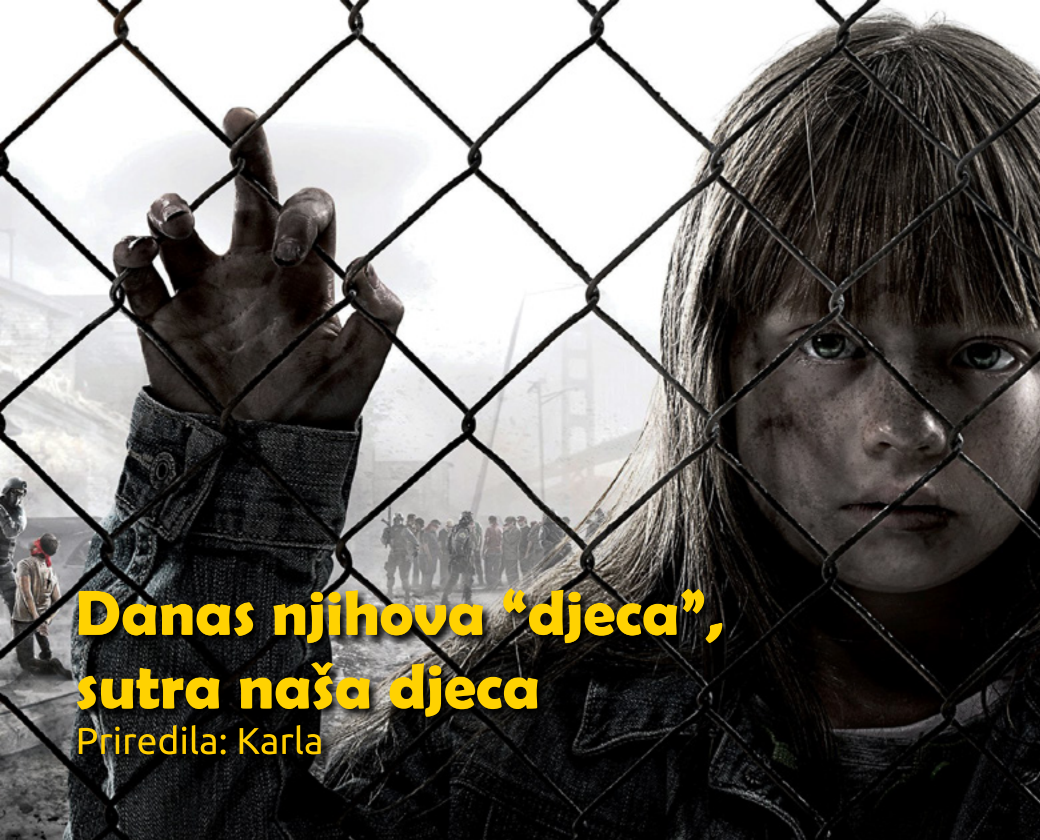
Do trenutka kada je invazija već došla do Engleske, euforično raspoloženje dobrodošlice pomalo je popustilo. Skupine seljaka pobunile su se i dale ultimatum kralju, rekavši: „Mi nemamo ništa protiv štakora i buha – u stvari, neki od naših najboljih prijatelja su štakori i buhe – ali da li biste barem mogli spaliti koju vješticu ili tako nešto, dragi vođo?"

Kralj je odgovorio slanjem vojske pisara kako bi zapisali burna svjedočanstva o štakorima i buhama, ukrašena izuzetno dekorativnim slovima. Zapovjedio je da se ona čitaju nad svakom masovnom grobnicom i jamom, ispunjenom pocrnjelim i otečenim leševima, kao „ispravku primitivnim praznovjerjima stanovništva koje nisu pripisana zlima današnjice u djelima nekromanta i nevidljivih demona."

BIJELI.
BEZ KRIVNJE.
BEZ ISPRIKE.

Danas njihova "djeca", sutra naša djeca

Priredila: Karla

Pažljivo odabrane fotografije kojima smo bombardirani od strane mainstream medija, a koje prikazuju djecu imigranata, bilo u plaču, bilo nasmiješenu, bilo živahnu ili pak mrtvu na nekoj obali – kao žrtvu gluposti i pohlepe vlastitog oca – nisu slučajne. One služe svrsi, a većina je čak to i shvatila; manipulacija emocijama, posebno usmjerena ka ženama, radi toga da se od nas ničim opravdano iznudi da učinimo više dok bismo trebali u potpunosti ignorirati svaki oblik logike, razuma, naše društvo i naš vlastiti opstanak. Jednako tako trebali bismo ignorirati mogućnosti zbrinjavanja stvarnih izbjeglica i žrtava sukoba u daleko bližim zemljama.

Tu i tamo ponekom donekle objektivnom mediju omakne se fotografija koja prikazuje stvarnost – tisuće vitalnih muškaraca u naponu snage koji isključivo žele doći samo do točno određenih zemalja Europe. Takve fotografije još su se mogle naći i u tim medijima sve dok ljudi nisu počeli shvaćati i propitkivati tu navodnu „humanitarnu katastrofu."

Ono što se provodi posljednjih godina u Europi nije urodilo ničim dobrim: masovna silovanja, masovne pljačke, najogavniji oblici fizičkog nasilja, droga, prostitucija, getoizacija, preseljavanje bijelaca iz određenih sredina i zamjena najogavnijim i najprimitivnijim oblicima „ljudi" i tako dalje. Jasno je već mnogima kako to neće završiti dobro, ali ipak ništa se ne mijenja.

Na našem kontinentu, ali i u našoj domovini, stvoreni su ili se stvaraju uvjeti za masovni i krvavi sukob u skoroj budućnosti. Neki svjesno priželjkuju rat, s obje strane, ali rat donosi i žrtve na obje strane, pa kada mnogi spominju naše izbjeglištvo tijekom Domovinskog rata, zaboravljaju da njihov patološki altruizam upravo stvara uvjete za novi rat – onaj rasni.

Utopija multikulturalizma pokazala je već u praksi svoje lice – propalo i isključivo štetno za bijelce kamo god se okrenete. Naprosto nigdje ne možete naći apsolutno ništa pozitivno što bi navelo barem na neku pomisao kako je suživot dviju potpuno različitih svjetova na jednom ograničenom i relativno malom prostoru moguć. Kroz medije i iz usta političkih marioneta možete čuti same laži, bilo da je riječ o novom obliku robovlasništva, bilo da je riječ o potrebi za „raznolikosti" bez koje nećemo opstati... Nitko nije objasnio zašto ne bismo opstali, a nitko nije niti pitao. Nije li čudno da se ljudi sve više bune protiv te prisilno nametnute utopije?!

Naša djeca ili unuci, upravo oni najmlađi, biti će u tom ratu najranjiviji, posebno u bijegu od sukoba koji neminovno nosi žrtve upravo među najranjivijima. Masovna apatija ljudi u Europi, kao i naivno sljedbeništvo utopijskih ideja doveli su do takvog stanja. Svakodnevno izdajnici samo dolijevaju ulje na vatru koja odavno tinja na ovim prostorima.

Misli li netko doista kako može udomljavanjem stotina tisuća ili bolje milijuna

parazita spasiti svijet, pomoći u rješavanju pitanja gladi, siromaštva ili nečeg trećeg? Nesvjesnost činjenica, manjak logike i potpuno onečišćeni umovi smatraju da je takvo nešto moguće unatoč svemu što ukazuje da doslovce preselite pola Afrike i Bliskog istoka u Europu ne biste postigli ništa osim potpunog kaosa – preseljenja problema u Europu. Neki jednostavno nisu svjesni da sebi time stavljaju omču oko vrata i da će brojčano nadjačani doslovce nestati u apokaliptičnoj noćnoj mori.

Priroda i povijest imaju niz potpuno jednostavnih primjera koji jasno svjedoče o tome da kada se dvije različite rasne, kulturološke ili vjerske skupine prisilno pomiješaju, sukob je neizbježan. Povijest je to pokazala nizom sukoba na europskom tlu i to zbog nacionalnih, vjerskih, političkih i inih razloga. Mi sami među sobom ratovali smo upravo radi takvih problema, a sada (ne)svjesno stvaramo novi u kojem bi to što smo i kroz te ratove i kroz mir stvorili moglo propasti, a Europa je konačno uspjela doživjeti kakav takav prividni mir.

Mjesta u koja dolaze imigranti druge rase, nacije, religije, (ne)kulture i običaja nedvojbeno postaju središta masovnog divljaštva. Hoće li to prestati kada nas konačno brojčano nadjačaju, nametnu nam svoju političku i vjersku samovolju, diktaturu i tiraniju prema kojima ćemo mi biti ono što su „heretici" bili u vrijeme Inkvizicije kršćanskim fanaticima? Naravno da neće! Ako pogledate samo sukobe između primitivnih plemena u Africi, to bi vam moglo biti dovoljno za odgovor na to pitanje.

Mi smo bili izbjeglice jučer. Danas su izbjeglice neki drugi. Sutra će izbjeglice biti naša djeca. Hoće li imati kamo bježati?

To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!

Traiskirchen - Lokalbahn

GENOCID KROZ

IMIGRACIJU
ASIMILACIJU
INTEGRACIJU
ILI UBOJSTVO

DAJE ISTI REZULTAT:
MANJE BIJELIH LJUDI

WWW.WHITEGENOCIDEPROJECT.COM

PRESTANITE CMIZDRITI – ŽIVOT JE TEŽAK!

Priredio: Max

Danas postoji čitava horda cvilidreta, defetista i pacifista svih vrsta među nama samima. Mi bismo trebali biti antiteza marksistima i židovskim mimozama koji posvuda plaču, prigovaraju, moljakaju, prozivaju i osuđuju. Mi bismo trebali biti oni koji se bore, mi, čiji su preci pokorili čitav svijet. Barem se takvima volimo predstavljati, a iza toga stoji samo običan govor žrtava.

Jedna od najboljih lekcija koju čovjek nauči tijekom života jest da život nije fer i što ranije to osoba nauči, to je bolje za nju. Problemi ne nestaju sami od sebe. Cmoljenje, žaljenje, molitve i samosažaljenje ne rješavaju ništa. Život nije fer – život je borba!

Među nama postoji mnogo onih koji očekuju fer i korektnu igru od života i svijeta, čak i od naših neprijatelja, a potom svu energiju usmjeravaju u plač i žaljenje kada to ne dobiju. Mnogi od nas prigovaraju i upozoravaju na probleme masovne imigracije, porasta nasilja, dehumanizacije, porasta devijacije i moralnog propadanja. Ipak, mi sami smo dobrim dijelom upravo odgovorni za to.

Svi mi volimo mnogo pričati, pa evo, ironično, i ovaj članak je upravo dio te priče. Mnogi su za sebe odabrali put „buđenja“ ljudi. Čineći to, našli su ispriku za biti pasivnima – neaktivnima na brojnim drugim poljima, a posebno u žarištima borbe. Piše se po forumima, „lajka“ se nekakvo piskaranje po društvenim mrežama, a čak se nađe pokoji „podijeli“ u svemu tome. „Probudite se!“ kažu

oni drugim „spavačima.“ Previše pričanja i pisanja – premalo akcije.

Mnogi misle da problemi s kojima se suočavamo nastaju zbog manjka svijesti i ako podijelimo dovoljno članaka o imigraciji, islamizaciji, te poneku statistiku o crnačkim i arapskim silovanjima, da će Arapi, crnci i muslimani jednostavno okrenuti ploču i u miru otići kući.

Ima među nama čak i onih koji traže polovična, čak niti takva, rješenja problema. Postoje ljudi koji će prihvatiti imigrante samo ako su kršćani. Postoje ljudi koji samo žele zabraniti nošenje burke i to na temelju toga da je to navodno represivno prema ženama. Ako primimo samo kršćane, problem našeg izumiranja i rušenja kulture će nestati? Ako zabranimo nošenje burke, muslimani će se čudom integrirati u naše društvo, sjest će s nama za stol, pojest svinjsku šniclu i popit koje pivo dok zajedno gledamo nogomet u kojem je neki prepečeni napadač „Hrvat rođen u Brazilu?“

Koga briga što muslimani jedu, kome se mole, što nose i kakvi su im običaji! Mi ne želimo vidjeti muslimanke u bikiniju, niti nas je briga kako se one osjećaju! Mi ne želimo njihovu integraciju u Europi, mi im ne želimo pomoći niti tražimo pomoć od njih! Mi ih želimo van Europe jer Europa pripada nama, Europljanima. U pitanju je nešto što ne može nitko promijeniti – krv i geni – a ne odjeća, vjera ili prehrana. Tu nema nikakve mržnje. Oni koji se tužakaju mogu nas optužiti samo za – bezosjećajnost i to prema stranom tijelu, baš kao što svaki čovjek nema osjećaja za nametnike.

Postoje i oni koji misle da su otkrili neku veliku zavjeru. „Skupina Bilderberg,“ „Masoni,“ „Illuminati,“ „Rotary klubovi,“ „ratovi zbog nafte,“ „ovaj ili onaj je cionist,“ „cjepiva uzrokuju bolesti,“ „legalizirani brakovi homoseksualaca su put ka legalizaciji pedofilije“… Nebitno je da li je nešto od toga istina ili izmišljotina, ono što je ogavno jest da se to koristi kao izlika za nedjelovanje.

Kontradiktornosti Biblije, Kur'ana, Talmuda… Iznijeti ih javno za neke je eureka! Iako se to odvija desetljećima, da li je netko primijetio da se ništa nije promijenilo?! Većinu za to zapravo nije niti briga. To je intelektualni kukavičluk. Okrivljavati za sve Illuminate ili Židove lakše je od aktivizma, otvorene borbe ili jednostavno odgajanja djece i bivanja čvrstim i odlučnim muškarcem ili dostojanstvenom i brižnom ženom.

Sve to su samo urlici pušteni u vjetar. Sve to su samo glasovi žrtava, koje cmolje, plaču i žaluju o tome kako su im ukrali zemlju i kako našoj djeci prijeti užasna budućnost. Gledajući iz takve perspektive, mi doista nemamo budućnost! Svi vide probleme društva, na ovaj ili onaj način. Neki ih negiraju, neki se zavaravaju, neki su naivni, neki pak svjesniji, ali nitko ne čini apsolutno ništa u vidu odlučnih i točno usmjerenih akcija. Sve to bi trebao riješiti netko drugi. Od šačice onih na vlasti očekuje se da se pobrinu za granice, narod i kruh naš svagdašnji te stvore uvjete da možemo normalno živjeti?! Od policije se očekuje da rješavaju zločine

i uhićuju počinitelje, a od sudstva da ih strpaju u zatvor. Bavljenje simptomima bolesti ne rješava uzroke bolesti, a upravo to oni rade. „Prevencija" je samo riječ kojom bi se javnost trebala impresionirati, a „sigurnost i povjerenje" samo pišljivi natpis na vratima policijskog auta.

Nemamo više koga buditi, jer već je dovoljno ljudi „budno." Ljudima nedostaje motivacija, usmjerenost i hrabrost u pogledu dužnosti da aktivno djeluju protiv neprijatelja, svim oblicima. Ne trebaju nam defetistički glasovi niti cmizdrave mimoze. Trebaju nam snažni glasovi podrške, inspiracije koji sadrže pojmove poput herojstva, časti i požrtvovnosti.

Toliko mnogo je buke oko nasilne prirode crnaca i muslimana te o seksualnim devijacijama bijelih naroda. Neki očigledno smatraju da će upiranjem prsta u crnce i govorkanjima o tome kako oni ne mogu stvoriti civilizaciju te su skloni silovanjima i nasilju, donijeti nekakvu pobjedu. Govori se o tome desetljećima,

a miris te pobjede možete nanjušiti baš kao što možete nanjušiti miris vepra u Izraelu. Sve to je podčinjavanje i priznavanje slabosti. Sve to je priznanje da crnci, Arapi, marksisti i svi naši neprijatelji upravljaju europskim zemljama i našim životima, a da mi ništa ne činimo.

Čemu služe peticije? Čemu moljakanja političara oko nekakvih referenduma? Oni bi nas trebali spasiti? Čemu laprdanja po forumima i komentarskim odjeljcima vjesničkih portala o tome koja je razlika između „imigranta" i „izbjeglica?" Prestanimo se ponašati kao žrtve. Život nije fer!

Europljani održavaju mirne prosvjede, crnci divljaju, razbijaju i pale gradove, sukobljavaju se s vlastima i koriste nasilje da dobiju ono što žele. Oni su neorganizirani i kratkovidni, pa slijede prave zločince, bankare, političare i novinare, a čini se da silno žele ući u otvoreni rasni rat. Kako god bilo, oni se bore za sebe jače nego što to činimo mi.

Muslimani se organiziraju u bande, radikaliziraju jedni druge. Vrebaju na europske djevojčice u čoporima. Stvaraju no-go zone ilitiga male države u državi te organiziraju patrole u tim područjima. Fundamentalističkim skupinama šalju novac i dovlače ih u Europu.

A što mi činimo? Europljani su postali slabići i s ponosom navode kako su njihovi prosvjedi mirni i uredni, kao da je nekoga briga za to. Upravo uspjeh parazita u njihovim težnjama jasno govori kako mirni prosvjedi i plakanje po Internetu ne vode nikamo i nikoga nije briga za to. Podčinjenost vlasti nije vrlina. Europska vlast je ta koja je pozvala i prouzročila ne-bjelačku invaziju, ona je ta koja skriva posljedice te invazije i stavila na tapetu „kriminalnosti" sve one koji govore glasno protiv toga. Sasvim je očito da takva vlast ne zaslužuje našu poslušnost. Neki misle kako su mirni prosvjedi u kojima nema direktno usmjerenog nasilja i svrsishodnih akcija nešto čime se možemo ponositi, jer smo drugačiji od parazita. U stvarnosti, to je sramotno, beskorisno i patetično.

Uzmimo na primjer ne tako davne anti-islamističke, anti-EU, anti-imigrantske

i još kojekakve anti- prosvjede PEGIDA-e u Njemačkoj. Više od 25 000 prosvjednika marširalo je ulicama Dresdena, Facebook stranica PEGIDA-e imala je više od 150 000 „lajkova." Sve što su postigli je – apsolutno ništa. Skupina od 25 do 30 tisuća ljudi po brojkama je jača od nekih vojski europskih zemalja, a veća je i od onih vojski koje su kroz povijest branile Europu od najezdi tih istih parazita koje se danas slobodno puštaju kroz naše granice. Međutim, danas tih 25 ili 30 tisuća Europljana nije u stanju otvoreno iskazati svoj bijes na prirodan način. Sve što se moglo čuti je tipično moljakanje vlasti da im pomogne. Da, one iste vlasti koja ih mrzi baš kao što naša vlast mrzi nas i to otvoreno pokazuje na sve moguće načine. Moljakanje i preklinjanje izdajnika je bijedni čin. Izdajnike su nekada vješali o prvi stup ili drvo. Danas im se pruža sve kako bi im život bio što ugodniji, a moć što dugotrajnija.

Spomenut ću ovdje navijače, grupaciju koje sam i sam svojevrsni pripadnik, a koji su u nas navodno poznati kao nacionalisti ili čak rasisti. Da, doista nas ima

takvih u svim grupama, ali činjenica je i da na tribinama ne treba biti politike i da te stvari vrijedi držati odvojeno. Nogomet je ionako mrtav kao sport, a živi tek kao biznis, ali što ćete. To je zabava. Međutim, ono što je paradoks u čitavoj priči je to da većina tih navijača jest spremna ući u tučnjavu sa suparničkom grupom, pa čak i samom policijom; spremni su svjesno dobivati globe i guliti zatvorske kazne zbog vjernosti i ljubavi prema klubu te okupiti tisuće ljudi na nekakvom beskorisnom prosvjedu protiv mafije u HNS-u (MNS-u, odnedavno), ali nisu spremni ništa otvoreno poduzeti protiv masovnog dolaska imigranata u vlastitu domovinu, pa čak niti organizirati bilo kakvu otvorenu akciju protiv izdajničke vlasti. Nema nikakve reakcije osim par ispisanih plahti na pokojem mostu, a jedino navijači slove kao organizirane grupe koje imaju i brojnost i volju i snagu i koje su spremne za rat sa svima koji napadnu ovu zemlju. Doista? Možda bi imigrante trebalo smjestiti na domaću tribinu nekog stadiona? Da su ti ilegalci Srbi možda bi se nešto poduzelo?! Koliko smo daleko i nisko pali, to je neshvatljivo, ali jasno odražava stanje u našoj zemlji, ali i u Europi općenito, izuzev tek možda Njemačke koja se u posljednje vrijeme probudila.

Miroljubivi prosvjedi nisu nikakva prihvatljiva opcija. To je istovjetno „okretanju drugog obraza“ nakon prve šamarčine. Nebrojene žene u Europi su žrtve silovanja od strane imigranata, a jedini odgovor Europljana su prosvjedi i cmizdrenje upućeno izdajnicima?!

Na Europu se vrši invazija tisuća parazita iz nekih od najodvratnijih područja svijeta. Lako je prigovarati na to i ne činiti ništa konkretno da se to zaustavi. Je li kasno za prave odgovore? Nije! Ne čineći ništa dokazujemo da nam nije nimalo stalo do onoga što otvoreno zagovaramo, a to u konačnici znači unaprijed izgubljenu bitku. Život nije fer, to valjda svi znaju. Samo čvrsti i odlučni nešto će poduzeti u vezi toga.

THE JEWISH GAS CHAMBER HOAX

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM
PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST
WWW.GASCHAMBERHOAX.COM
MARCH 5 2014

THE MAJDANEK GAS CHAMBER MYTH

Bad und Desinfektion I

GASCHAMBERHOAX.COM

The Treblinka Archaeology HOAX

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM
PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST
WWW.GASCHAMBERHOAX.COM

Barbara Kulaszka:
Što je to „negiranje Holokausta“?

Priredila: Mogila

Posljednjih godina, značajna pažnja posvećena je navodnoj opasnosti „negiranja Holokausta.“ Političari, novine i televizija upozoravaju na rastući utjecaj onih koji odbacuju priču o Holokaustu prema kojoj je „šest milijuna“ Židova sistematski istrijebljeno tijekom Drugog svjetskog rata, od čega većina u plinskim komorama.

U većini zemalja Europe, kao što su Fracuska, Austrija, Njemačka, ali i Srbija te BiH (!), „negiranje Holokausta“ na ovaj ili onaj način postalo je protuzakonito, a „negatori“ su kažnjavani visokim novčanim kaznama ili pak s par mjeseci do više godina zatvora, ovisno o „težini“ njihovog „zločina.“ Neki od vođa židovskih zajednica pozvali su na slične mjere u SAD-u i Kanadi. David Matas, viši savjetnik „Lige za ljudska prava,“ koja je dio cionističke organizacije B'nai B'rith, rekao je: [1]

„Holokaust je bio ubojstvo šest milijuna Židova, uključujući dva milijuna djece. Negiranje Holokoausta je drugo ubojstvo tih istih šest milijuna. Prvo su nestali njihovi životi, a zatim njihove smrti. Osoba koja negira Holokaust postaje dijelom zločina samog Holokausta.“

Što sve spada pod „negiranje Holokausta“?

Šest milijuna?

Treba li se nekog smatrati „negatorom Holokausta“ zato što ne vjeruje da je šest milijuna Židova ubijeno tijekom Drugog svjetskog rata, kao što tvrdi Matas te čitava svita židovskih i drugih službenih povjesničara? Ova brojka navedena je na Međunarodnom vojnom suđenju u Nurembergu 1945./46. Tamo je proglašeno kako je „politika koju je vodila [njemačka vlast] rezultirala ubijanjem šest milijuna Židova, od čega je četiri milijuna ubijeno u istrebljivačkim institucijama. “ [2]

No, ako je doista tako, tada bi neki od najpoznatijih povjesničara Holokausta mogli biti proglašeni „negatorima.“ Profesor Raul Hilberg, autor vrlo poznatog

djela, The Destruction of the European Jews, ne prihvaća da je ubijeno šest milijuna Židova. On je ukupnu brojku postavio na 5,1 milijun. Gerald Reitlinger, autor knjige The Final Solution, također nije prihvatio „magičnu“ brojku. On je procijenio kako se ta brojka kreće oko 4,6 milijuna, ali je priznao kako je riječ o pretpostavci zbog manjka pouzdanih informacija.

Sapun od ljudske masti?

Je li netko „negator Holokausta“ ako kaže da „nacisti“ nisu pravili sapun od masti iz trupala ubijenih Židova? Nakon što su razmotreni dokazi – uključujući i stvarnu pločicu sapuna koju su donijeli Sovjeti – Nuremberški tribunal obznanio je u svojoj presudi da je „u nekim slučajevima bilo pokušaja da se od sala iz tijela žrtava načini komercijalna proizvodnja sapuna.“

Ipak, 1990. godine, izraelski službeni memorijalni centar Holokausta, Yad Vashem „preoblikovao“ je povijest priznavši kako je priča o sapunu laž. „Povjesničari su zaključili kako sapun nije napravljen od ljudske masti. Kada tako mnogo ljudi negira da se Holokaust ikada dogodio, zašto im dati da iskoriste nešto protiv istine?“ rekao je službenik Yad Vashema, Shmuel Krakowski. [4]

Konferencija u Wannseeu?

Je li netko „negator Holokausta“ ako ne prihvaća da se u siječnju 1942. održala „konferencija u Wannseeu“ njemačkih birokrata kako bi se postavio ili koordinirao program sistematskog masovnog ubojstva europskih Židova?

Ako je doista tako, izraelski povjesničar za Holokaust, Yehuda Bauer, mora da je u krivu – i da je „negator Holokausta“ – jer on je izjavio: „Javnost i dalje ponavlja, s vremena na vrijeme, blesavu priču da je u Wannseeu donesena odluka o istrebljenju Židova.“ Prema mišljenju Bauera, Wannsee je bio mjesto sastanka, ali „teško da je bila u pitanju konferencija,“ i „malo toga što je tamo odlučeno je ikad provedeno u detalje.“ [5]

Politika istrebljenja?

Je li netko „negator Holokausta“ ako kaže da nije bilo Hitlerove naredbe za istrebljenje europskih Židova? Postojala su vremena kada bi odgovor bio „da.“ Povjesničar Holokausta, Raul Hilberg, na primjer, napisao je u izdanju svoje knjige iz 1961., The Destruction of European Jews, da su postojale dvije Hitlerove naredbe za uništenje europskih Židova: prva dana u proljeće 1941., a druga nedugo poslije. Ali Hilberg je uklonio bilo kakav spomen o takvim naredbama u prepravljenom, trodijelnom izdanju svoje knjige objavljene 1985. [6] Povjesničar Holokausta, Christopher Browning, zapazio je: [7]

„U novom izdanju, sve reference na Hitlerovu odluku ili Hitlerovu naredbu za 'Konačno rješenje' bile su sistematski izrezane. Zakopano na dnu jedine fusnote stoji osamljena referenca: 'Kronologija i okolnosti upućuju na Hitlerovu odluku prije završetka ljeta.' U novom izdanju, odluke nisu donesene, a naređenja nisu dana."

Nedostatak čvrstih dokaza za Hitlerovu naredbu za istrebljenje, pridonio je kontroverzi koja dijeli povjesničare Holokausta na „namjernike" i „funkcionaliste." Prvi tvrde da je postojala istrebljivačka politika s predumišljajem, koju je naredio Hitler, dok potonji drže da je tijekom njemačkog ratnog perioda „konačno rješenje" Židova evoluiralo na nižim razinama kao odgovor na okolnosti. Međutim, ključna točka ovdje je ovo: bez obzira na to što je skupljeno doslovno na tone njemačkih dokumenata nakon rata, niti jedan od njih ne upućuje na dokumentirani dokaz naredbe, planu ili programu za istrebljenje. To je priznao profesor Raul Hilberg tijekom svog svjedočenja 1985., na suđenju njemačko-kanadskom izdavaču, Ernstu Zündelu, u Torontu.

Auschwitz

Što sadrži „negiranje Holokausta"? Zasigurno, tvrdnja da su većina zatvorenika u Auschwitzu umrli od bolesti, a ne uslijed sustavnog istrebljivanja u plinskim komorama, bila bi „negiranje." Međutim, možda i ne. Židovski povjesničar Arno J. Mayer, profesor na Sveučilištu Princeton, napisao je u svojoj studiji iz 1988., Why Did the Heavens Not Darken?: The 'Final Solution' in History: „… Od 1942. do 1945., zasigurno u Auschwitzu, ali vjerojatno svugdje, više Židova smrtno je stradalo od takozvanih 'prirodnih' uzroka nego od 'neprirodnih'." [9]

Čak i procjene borja ljudi koje su umrle u Auschwitzu – navodno glavnom istrebljivačkom centru – nisu više jasne. Na post-ratnom Nuremberškom suđenju, Saveznici su optužili Nijemce za istrebljenje četiri milijuna ljudi u Auschwitzu. [10] Sve do 1990., memorijalna spomen-ploča u Auschwitzu nosila je natpis: „Četiri milijuna ljudi patilo je i umrlo ovdje u rukama nacističkih ubojica između 1940. i 1945." [11]

Je li „negiranje Holokausta" osporavanje ovih četiri milijuna smrti? Danas ne. U srpnju 1990., poljski državni Muzej Auschwitz, zajedno s izraelskim centrom za Holokaust, Yas Vashem, zaključili su da je brojka od četiri milijuna bila uvelike pretjerana te su reference na nju uklonjene sa spomenika u Auschwitzu. Izraelski i poljski dužnosnici objavili su privremeno revidirani podatak od 1,1 milijun mrtvih u Auschwitzu. [12] Francuski povjesničar Holokausta, Jean-Claude Pressac, u svojoj naveliko raspravljanoj knjizi o Auschwitzu, procijenio je da je sveukupno oko 775 000 osoba umrlo tamo tijekom ratnih godina. [13]

Profesor Mayer priznaje da pitanje o tome koliko je doista ljudi umrlo u Auschwitzu, ostaje otvoreno. U knjizi Why Did the Heavens Not Darken? on piše: [14]

„... Mnoga pitanja ostaju otvorena ... Prije svega, koliko tijela je kremirano u Auschwitzu? Koliko ih je sve skupa tamo umrlo? Kakva je bila nacionalna, vjerska i etnička podjela u ovoj zajednici žrtava? Koliko mnogo od njih je bilo osuđeno umrijeti 'prirodnom' smrću, a koliko je namjerno poklano? I koliki je udio Židova među onima koji su hladnokrvno ubijeni plinom? Mi trenutno jednostavno nemamo odgovore na ova pitanja."

Plinske komore

Što je s negiranjem postojanja istrebljivačkih „plinskih komora?" I ovdje također, Mayer daje zapanjujuću izjavu: „Izvori za proučavanje plinskih komora su odjednom rijetki i nepouzdani." Dok Mayer vjeruje da su takve komore postojale u Auschwitzu, on ističe da „većina onog što je poznato je zasnovano na iskazima nacističkih dužnosnika i egzekutora na post-ratnim suđenjima te na sjećanjima preživjelih i prolaznika. Ovo svjedočanstvo mora biti pažljivo promatrano, budući da može biti pod utjecajem subjektivnih čimbenika velike složenosti." [15]

Svjedočenje Hössa

Jedan primjer ovoga moglo bi biti svjedočanstvo Rudolfa Hössa, SS-ovog časnika koji je služio kao zapovjednik Auschwitza. U svojoj presudi, Nuremberški međunarodni vojni sud citirao je odlomak iz njegovog svjedočanstva kako bi podržao svoje zaključke o istrebljenju. [16]

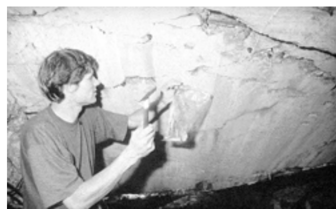
Danas je poznato da je Hössovo ključno svjedočenje, ako i njegovo takozvano „priznanje" – koje je također navedeno na suđenju u Nurembergu – ne samo lažno, već je dobiveno premlaćivanjem bivšeg zapovjednika gotovo do smrti. [17] Hössova žena i djeca također su dobili prijetnje smrću i deportacijom u Sibir. U svojoj izjavi – koja ne bi bila prihvaćena na niti jednom sudu u SAD-u – Höss je potvrdio postojanje istrebljivačkog logora zvanog

„Wozek." U stvarnosti, takav logor nikada nije postojao. On dalje tvrdi da je tijekom perioda kada je bio zapovjednik Auschwitza, dva i pol milijuna ljudi bilo tamo istrebljeno, a da je još pola milijuna ljudi umrlo od bolesti. [18] Danas niti jedan ugledni povjesničar ne podržava te brojke. Höss je očigledno želio reći bilo što, potpisati bilo što i učiniti sve da zaustavi mučenje i da pokuša spasiti sebe i svoju obitelj.

Forenzička istraživanja

U svojoj knjizi iz 1988., profesor Mayer poziva na „iskapanja na mjestima ubojstava i u njihovoj neposrednoj okolini" kako bi se otkrilo više o plinskim komorama. U stvari, takva forenzička istraživanja već su napravljena. Prvo je izvršio još 1988. američki stručnjak za tehničku opremu, Fred A. Leuchter ml. On je na licu mjesta napravio forenzička ispitivanja navodnih plinskih komora u Auschwitzu, Birkenauu i Majdaneku, kako bi utvrdio jesu li molge biti korištene za ubijanje ljudi, kao što se tvrdi. Nakon što je pažljivo proučio navodne objekte za ubijanje, Leuchter je zaključio da ta mjesta nisu korištena i da se nisu mogla koristiti kao plinske komore za ubijanje. Nadalje, analiza uzoraka koje je prikupio Leuchter sa zidova i podova navodnih plinskih komora, pokazuje da je bilo tek sićušnih ili pak nikakvih tragova spojeva cijanida, aktivnog sastojka Ciklona B, pesticida koji se navodno koristio za ubijanje Židova u Aucshwitzu. [19]

Tajno forenzičko ispitivanje (i naknadno izvješće) koje je naručio državni Muzej Auschwitz, a koje je proveo Institut za forenzička istraživanja u Krakowu, potvrdili su Leuchterovo otkriće da je spoj cijanida pronađen tek u minimalnim ili nikakvim tragovima na mjestima navodnih plinskih komora. [20]

Značaj ovoga vidljiv je kada se usporede rezultati forenzičkog ispitivanja navodnih plinskih komora za ubijanje s rezultatima ispitivanja prostorija za dezinfekciju u Auschwitzu, gdje se Ciklon B doista koristio za dezinfekciju madraca i odjeće. Dok se u navodnim plinskim komorama za ubijanje moglo pronaći tragove cijanida u tek malenim ili nikakvim tragovima, masovni tragovi cijanida pronađeni su na zidovima i na podovima u logorskim komorama za dezinfekciju.

Još jedno forenzičko ispitivanje proveo je njemački kemičar Germar Rudolf. Na temelju njegovog ispitivanja i analize uzoraka na licu mjesta, ovlašteni kemičar i tada kandidat za doktorat zaključio je: „Zbog kemijsko-tehničkih razloga, utvrđena masovna ubijanja s cijanovodičnom kiselinom u navodnim 'plinskim komorama' u Auschwitzu nisu se

dogodila … Navodni objekti za masovna ubijanja u Auschwitzu i Birkenauu nisu bili pogodni za tu svrhu…“ [21]

Također postoji studija austrijskog inženjera Waltera Lüfrla, uglednog vještaka u brojnim sudskim slučajevima i bivšeg predsjednika austrijskog profesionalnog udruženja inženjera. Godine 1992., on je navodno masovno istrebljenje Židova u plinskim komorama nazvao „tehnički nemogućim.“ [22]

Diskreditirana perspektiva

Dakle, što to čini „negiranje Holokausta“? Oni koji podržavaju kazneni progon „negatora Holokausta“ čini se da još uvijek žive u svijetu 1946., gdje su saveznički dužnosnici na suđenju u Nurembergu upravo izrekli svoju presudu. No, rezultati suđenja ne mogu se više smatrati valjanima zato što se tako teško oslanjaju na tako nepouzdane dokaze poput Hössovog svjedočenja, koje je tek jedno od danas diskreditiranih dokaza.

Zbog svojih vlastitih potreba, moćne posebne interesne skupine očajnički žele zadržati nezavisnu raspravu o priči o Holokaustu, kao tabu. Jedan od načina da se to učini je namjerno karakteriziranje revizionističkih znanstvenika kao „negatora.“ Međutim, istina se ne može dovijeka potiskivati: postoje vrlo stvarne i rastuće kontroverze o tome što se doista dogodilo europskim Židovima tijekom Drugog svjetskog rata.

Neka se ovo pitanje postavi među velike povijesne kontroverze, kao riješeno: kroz slobodno istraživanje i otvorenu debatu u našim časopisima, novinama i učionicama.

*****

Bilješke

1. *The Globe and Mail* (Toronto), Jan. 22, 1992.

2. *Trial of the Major War Criminals Before the International Military Tribunal* (IMT “blue series”), Vol. 22, str. 496.

3. IMT “blue series,” Vol. 22, str. 496.

4. *The Globe and Mail* (Toronto), April 25, 1990; Vidi još: M. Weber, “Jewish Soap,” *The Journal of Historical Review*, Summer 1991.

5. *The Canadian Jewish News* (Toronto), Jan. 30, 1992, str. 8.

6. Vidi: Barbara Kulaszka, ed., *Did Six Million Really Die: Report of the Evidence in the Canadian ‘False News’ Trial of Ernst Zündel* (Toronto: Samisdat, 1992), str. 192, 300, 349.

7. C. Browning, “The Revised Hilberg,” *Simon Wiesenthal Annual*, Vol. 3, 1986, str. 294; B. Kulaszka, ed., *Did Six Million Really Die* (1992), str. 117.

8. B. Kulaszka, ed., *Did Six Million Really Die* (1992), str. 24-25.

9. A. Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?: The 'Final Solution' in History* (Pantheon, 1988), str. 365.

10. Nuremberg document 008-USSR, u IMT "blue series," Vol. 39, str. 241, 261.

11. B. Kulaszka, ed., *Did Six Million Really Die* (1992), str. 441.

12. Y. Bauer, "Fighting the Distortions," *The Jerusalem Post* (Israel), Sept. 22, 1989; "Auschwitz Deaths Reduced to a Million," *The Daily Telegraph* (London), July 17, 1990; " Poland Reduces Auschwitz Death Toll Estimate to 1 Million," *The Washington Times*, July 17, 1990.

13. J.-C. Pressac, *Les Crémetoires d'Auschwitz: La machinerie du meurtre de masse* (Paris: CNRS, 1993), str. 148. Vidi još: R. Faurisson, "Jean-Claude Pressac's New Auschwitz Book," *The Journal of Historical Review*, Jan.-Feb. 1994, str. 24.

14. A. Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?* (1988), str. 366.

15. A. Mayer, *Why Did the Heavens Not Darken?* (1988), str. 362-363.

16. IMT "blue series," Vol. 1, str. 251-252; Nuremberg document 3868-PS, u IMT "blue series," Vol. 33, str. 275-279.

17. Rupert Butler, *Legions of Death* (England: 1983), str. 235-237.

18. See: R. Faurisson, "How the British Obtained the Confession of Rudolf Höss," *The Journal of Historical Review*, Winter 1986-87, str. 389-403.

19. Vidi, na primjer: B. Kulaszka, ed., *Did Six Million Really Die* (1992), str. 469-502. Vidi još: M. Weber, "Fred Leuchter: Courageous Defender of Historical Truth," *The Journal of Historical Review*, Winter 1992-93, str. 421-428 (http://www.ihr.org/jhr/v12/v12p421_Weber.html)

20. "An Official Polish Report on the Auschwitz 'Gas Chambers'," *The Journal of Historical Review*, Summer 1991, str. 207-216.

21. G. Rudolf, *Gutachten ueber die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den 'Gaskammern' von Auschwitz* (London: 1993) (http://www.vho.org/D/rga/); *The Rudolf Report* (na engleskom) (http://www.vho.org/GB/Books/trr/)

22. "The 'Lüftl Report'," *The Journal of Historical Review*, Winter 1992-93.

Jean Raspail

Kamp svetaca | poglavlja 4 i 5

Poglavlje 4

Bila je neobična večer u New Yorku, tiša i mirnija nego što je grad bio u više od trideset godina. Central Park je stajao napušten, isušen od svojih tisuća koji tumaraju brežuljcima. Male djevojčice tamo su se mogle otići igrati, živahne plavokose djevojčice, meke i ružičaste u malim suknjama, oduševljene, konačno, što mogu juriti po travi. Crnačka i portorikasnka geta bila su tiha kao crkve …

Dr. Norman Hailer otvorio je svoje prozore. Slušao je grad, ali nije bilo zvuka. Bilo je to doba noći kada bi uvijek čuo strašne zvukove onoga što je nazivao „paklenom simfonijom" koja se uzdiže dolje s ulice: urlici upomoć; topot jurećih peta; zastrašujuće vrištanje; pucnjeve, jedan po jedan ili u rafalima; zavijanje policijskih automobila; divljaštvo; neljudska zavijanja; cviljenje djece; zlokobno smijanje; razbijanje stakla; trube nezadovoljstva kad bi neki Cadillac, elegantan i klimatiziran, stao na semaforu i našao se zakopan u moru crnih silueta, vitlajućih pijuka; a potom uzvici ne! ne! ne!, ti očajni povici koji bi vrištali u tami, a onda odjednom utihnuli, ugašeni nožem, britvom, lancem, palicom punom šiljaka, stisnutom šakom, ili prstima, ili falusom …

Tako je bilo trideset godina. Statistike u zvuku, a svaki glasniji od onog prije. To jest, sve do tih posljednjih par dana, kada je krivulja grafa počela naglo padati, sve do nečuvene nule u noći o kojoj pričamo. Trideset godina za dr. Normana Hailera! Godina frustracije, iako bez njegove krivnje. Kao sociolog konzultant grada New Yorka, on je vidio kako to dolazi, doslovce je to predvidio. Dokaz je bio tamo, u njegovim lucidnim izvještajima, ignorirajući sve i svašta. Crnac će uvijek biti crnac, a bijelac će biti bijelac. Nema mijenjanja, osim potpunim miješanjem, miješanjem u preplanulo. Oni su bili neprijatelji na vidiku, a njihova mržnja i prijezir samo su rasli kako su se bolje upoznavali. Sada su oboje osjećali isti krajnji prijezir. … I tako bi sociolog konzultant dao svoje mišljenje i spremio svoj

novac. Grad mu je platio lijepu cijenu za njegovo monumentalno proučavanje društvenog prevrata, s njegovim predviđanjem konačne propasti. „Nema nade, dr. Hailer?“ „Nema nade, gospodine gradonačelniče. Odnosno, osim ako ih sve ne pobijete, jer ih nikada nećete promijeniti. Što mislite o tome?“ „Mili Bože, teško! Pričekajmo da vidimo što će se dogoditi i pokušajmo učiniti najbolje što možemo …“

Plaho koliko je to moglo biti, to je odgovaralo dr. Normanu Haileru, na dvadeset i šestom katu najelegantnijeg stana u zgradi u Central Parku. Zaštićen od džungle, odsječen od vanjskog svijeta, s desetak naoružanih čuvara u predvorju, elektroničkim senzorima u svakom uglu, nevidljivim zrakama, alarmima i psima. A garaža, poput neke vrste hermetički zatvorene komore. Most između života i smrti, između ljubavi i mržnje. Toranj od bjelokosti, mjesečeva baza, bunker de luxe. I to po zavidnoj cijeni. Tisuće i tisuće dolara za nekoliko stotina stranica napisanih za grad New York perom najeminentnijeg američkog konzultantskog sociologa. Dr. Norman Hailer izgradio je za sebe savršeni svijet u oku ciklona, a kroz to oko mogao je gledati oluju koja će sve pomesti. … Viski, zdrobljeni led, nježna glazba. Hajde draga, idi obuci onu lijepu malu stvar koju zoveš haljinom. Telefon je zazvonio. Zvao je gradonačelnik New Yorka.

„Nemoj mi reći Jack, daj da pogodim. Sjediš tamo, uredno odjeven. Ti u svom smokingu, Betty u haljini. Tako dobro izgleda, da ti je skoro oduzela dah. Nikad bolje … Na trećem si piću, rekao bih … Otmjene čaše … Samo vas dvoje, lijepi i ugodni … Nema posebne prilike … Samo zamah … Točno?“

„Točno! Ali kako si znao?“

„Gledaj. Stara poznata džungla se čvrsto zatvara. Bijeli čovjek se boji. Što drugo može? Posljednja avantura za njegov bijeli prestiž. Konačna počast njegovim beskorisnim milijunima, njegovom dragocjenom položaju iznad svih! U tvoju čast, Jack! Čuješ li kuckanje? Čuješ li led u mojoj čaši? Moj najskuplji kristal. Viski i stotine dolara u letu! A oči moje žene .. Nikad nisu bile zelenije! … Tako zelene, da ću početi skakati gore-dolje.“

„Slušaj Norman. Sad sve ovisi o Francuzima, zar ne? Zar dosita misliš da bi mogli ubiti milijun siromašne, bespomoćne kopiladi, samo tako? Ja ne bi. I iskreno, nadam se da ti oni ne mogu reći nešto drugo. Geta ovdje u gradu također ne misle tako. Ili u L.A.-u, ili u Chicagu … Oni mogu biti zatvoreni u kavez poput divljih mačaka, ali vjeruj mi, tihi su poput janjaca. Mirni koliko mogu biti. Samo sjede i slušaju radio i vijesti. Odnosno, oni nisu u svojim crkvama, gdje urlaju svoje pjesme i mole se kao luđaci za te proklete brodove … Jesi li ikada bio pometen s nogu od stampeda janjadi? Ne, kažem ti, Norman, treći svijet pretvorio se u krdo janjadi, to je sve.“

„A vuk se umorio od bivanja vukom, to želiš reći? Pa, učini kao i ja, Jack. Natoči si još jedno piće i vodi svoje prste gore-dolje po koži svoje žene, lijepo i polako, kao da je nešto vrijedno. I čekaj …“

*****

Poglavlje 5

Ako se ikakva logika uopće može pronaći kada krene popularni mit, tada se trebamo vratiti u Kolkatu, u Generalni konzulat Belgije, kao bi potražili početke onoga što na trenutak možemo nazvati „mit o novootkrivenom raju." Otrcani mali konzul, smješten u staroj kolonijalnoj vili na rubu diplomatske četvrti, probudio se jednog jutra kako bi otkrio tihu gomilu koja se migoljila ispred njegovih vrata. U svitanje je stražar sik lancima zatvorio prednja vrata. S vremena na vrijeme postavio bi cijev svoje stare puške između rešetki, kako bi oni koji su se gurali naprijed odmaknuli. Međutim, budući da je bio pristojan i budući da nije bilo prijetnje za njega ili vrata koja je čuvao, on bi im rekao tu i tamo, najljepše što je mogao:

„Gledajte, možda uskoro možete dobiti malo riže. Ali onda morate otići. Nema svrhe stajati ovdje. Vidite obavijest? Sam konzul ju je potpisao."

„Što piše?" upitala je rulja, budući da nitko od njih nije znao čitati. „Reci nam … Pročitaj ju naglas …"

Zapravo, bilo je teško razaznati bilo što na poruci koja je objavljena na vratima, zamrljanoj otiscima tisuća ruku koje su ju dodirnule, nikad doista vjerujući u lošu vijest koju je nosila. Ali stražar je znao tekst napamet. Čitav tjedan ju je dosad recitirao, iz dana u dan, a zujao ju je, riječ po riječ, od početka do kraja:

„U skladu s kraljevskim dekretom tog i tog datuma, vlada Belgije odlučila je do daljnjega prekinuti sve procedure posvojenja koje su trenutno u tijeku. Ubuduće neće biti prihvaćanja novih zahtjeva za posvojenje. Isto tako, belgijske vize neće se davati onoj djeci koja su trenutno u obradi za odlazak, čak i u onim slučajevima gdje legalno posvojenje datira prije trenutnog dekreta."

Dugi jauk projurio je kroz rulju. Sudeći po njegovoj duljini i tonu te po činjenici da je izvirao iz tišine svakog puta kada je skoro utihnuo, stražar sik – majstor u muljanju masovnog nezadovoljstva – pretpostavio je da se njihov broj udvostručio, barem u odnosu na dan prije.

„Hajde, sad. Mičite se nazad!" vikao je, mašući puškom. „Idemo se smiriti! Možete dobiti svoju rižu, a onda ćete se vratiti tamo otkud ste došli. I bolje da od sada tamo i ostanete. Čuli ste obavijest."

Naprijed je istupila žena iz rulje i počela govoriti. Svi ostali su ušutjeli kako bi čuli, kao da je govorila za svakog od njih. U svojim raširenim rukama držala je dijete, malog dječaka, starog možda dvije godine, približavajući njegovo lice tako blizu vratima da su mu prelazila preko velikih razjapljenih očiju.

„Pogledaj mog sina," uzviknula je. „Nije li lijep? Nije li čvrst i snažan za svoje godine, s jedrim malim bedrima, rukama i lijepim ravnim nogama? … Vidiš? Pogledaj u njegova usta. Vidiš li kako su mu čak i zubi bijeli? … A njegovo lice. Niti kraste, niti ožiljka. A njegove oči, nikada nikakav gnoj, širom otvorene cijelo vrijeme … A njegova kosa. Možeš ju zgrabiti i vući i ne bi mu dlaka pala s glave. … Pogledaj među njegove noge, vidiš kako je sve čisto? Čak i njegova mala

stražnjica ... A njegov trbuh, lijep i ravan, a ne napuhnut kao kod neke djece njegovih godina … Mogla bih ti pokazati što izlazi kad obavlja stolicu i ne bi vidio glistu, čak niti tračak krvi. Ne, on je dobro zdravo dijete. Kao što papiri kažu da bi morao biti. Jer, mi ga hranimo najbolje što možemo, tovimo ga samo za to. Od dana kada se rodio. Vidjeli smo kako je lijep i odlučili smo ga poslati. Kako bi mogao odrasti tamo i biti bogat i sretan … I hranili smo ga više i više, baš kako su nam rekli u klinici. … Zatim su umrle njegove sestre. Njih dvije. One su bile starije od njega, ali tako boležljiva mala stvorenja, a on je bio tako gladan i ljepši svakoga dana. Mogao je pojesti za troje, Bog ga blagoslovio! … A ti mi želiš reći da smo ga tovili za ništa, da je njegov otac robovao na poljima riže i radio do smrti za ništa, i da ću ga ja imati na svojim rukama zauvijek, čuvati ga i hraniti ga? … Ne, sad je na meni red da jedem! I gladna sam, čuješ li me? Da, moj red je sad, jer on je jak i snažan. … A osim toga, on sad više nije moj, on čak više niti nije moj. Dobio je novu obitelj, na pola puta oko svijeta, a oni čekaju da ga uzmu i da mu daju svoje ime. Vidiš? To piše na ovoj medalji koju su nam poslali. Ovoj oko njegova vrata. Vidiš? Ne lažem! On je sada njihov. Uzmi ga, on je njihov. Ja sam gotova. Oni su obećali. Učinila sam što su htjeli, a sada .. Ne, sada sam preumorna …“

Stotine žena guralo se prema naprijed, svaka s djetetom u njenim raširenim rukama. I sve su vikale stvari poput: „On je njihov sada, on je njihov!,“ ili „Oni su obećali da će ga uzeti.“ Lijepa djeca, većinom, sva izgledaju kao da su se tovila na mesu svojih majki. Sirote ispijene duše, te majke, isušene, kao da su pupčane vrpce ostale netaknute. A rulja je zaurlala, „Uzmi ih, uzmi ih! Oni su sada njihovi! Uzmi ih!,“ dok su stotine drugih pritiskale prema naprijed one koji su bili ispred njih, s rukama punim stotina beba i stotina još onih većih, svih spremnih za posvajanje, gurajući ih do ruba, kako bi napravile divovski skok u raj.

Belgijski dekret, daleko od toga da je proizašao iz ljudske poplave, pojačao ju je deseterostruko. Kada čovjeku ništa ne preostane, on gleda poprijeko na sigurnost. Iskustvo ga je naučilo da ono nije namijenjeno njemu. Kako vjerojatnost blijedi, mit se nadvija nad njegovim mjestom. Što je slabija šansa, to je veća nada. I tako, bili su tamo, tisuće bijednih stvorenja, nadajući se, gurajući se na vrata konzulata, poput hrpa voća na štandovima lukavih trgovaca, poredano u strahu da bi se moglo pokvariti: najbolje sprijeda, sve sjajno i primamljivo; slijedeće malo lošije odmah iza, još uvijek na vidiku i još uvijek dovoljno dobro ako ne gledate pažljivo; zatim ono jedva vidljivo, ono oštećeno, koje je počelo trunuti, svo crvljivo iznutra ili okrenuto tako da se to ne vidi. … Migoljeći okolo, daleko u gužvi, žene s čudovištima, strahote s kojih nitko ne bi skinuo svoje ruke. I one su stenjale i zavijale glasnije od ostalih, budući da njihova nada nije poznavala granice. Okrenute, odgurnute u stranu, protjeravane iz dana u dan, one su došle do vjerovanja da je raj koji je tako dobro zaštićen vrijedan opsade do kraja njihovih života, ako treba. Prije, kada su vrata bila otvorena i kada su prelijepa djeca odlazila poput potoka, ponekad su neke od ovih majki uspjele ubaciti svoja čudovišta u red. Što je bilo barem nešto. Korak prema spasenju. Iako bi Sik uvijek držao pušku i zaključao vrata konzula. Oni su došli blizu i to je bilo dovoljno da njeguju svoju nadu, dovoljno da dođe proljeće u njihove živote s ekstravagantnim vizijama meda i mlijeka koje teče neiskorišteno u rijeke bogate ribom, čije vode ispiru polja koja pršte

od usjeva, daleko koliko pogled seže, rastući divlje za berbu, gdje bi se mala čudovišna djeca mogla kotrljati od srca. … Što priprostiji narod, to je jači mit. Uskoro su svi čuli njihovo brbljanje, povjerovali u njihove fantazije i sanjali su iste divlje snove o Zapadu. Problem je taj da, u gladom pogođenoj Kolkati, „svi" znači zapravo samo nekoliko njih. Može li to biti jedno objašnjenje?

Daleko iza, iza posljednjih žena u rulji, div od čovjeka stajao je gol do pasa, držeći nešto iznad svoje glave i mašući time kao da je zastava. Nedodirljivi izgnanik, ovaj trgovac balegom, đubretar po struci, kovač briketa od gnojiva, govnožder u doba gladi, držao je visoko u svojim smrdljivim rukama masu ljudskog mesa. Na dnu, dva batrljka; onda ogroman trup, sve pogrbljeno, presavijeno i izobličeno; bez vrata, ali s nekom vrstom dodatnog batrljka, trećeg, na mjestu glave te mala ćelava lubanja, s dvije rupe za oči i rupom za usta, ali usta koja to uopće nisu bila – bez grla, bez zubi – samo zatvarač od kože preko njegova jednjaka. Oči čudovišta bila su živa i zurila su ravno prema naprijed, visoko iznad rulje, zamrznuti nemilosrdan pogled prema naprijed – osim, to jest, kad je njegov otac izgnanik mahao njegovim tijelom naprijed-natrag. To je bio samo pogled bez vjeđa koji je bljeskao kroz rešetke vrata koji je uhvatio oko samog konzula, zureći u začaranom užasu. Izašao je kako bi bacio pogled na rulju, da vidi što se događa. Ali nije rulja ono što je vidio. Odjednom je zatvorio svoje oči i počeo vikati:

„Nema riže! Nema viza! Nema ničega! Ništa više nećete dobiti, jeste čuli? Sad odlazite! Odlazite! Svi do zadnjeg! Odlazite!"

Kad se okrenuo da ode, oštri mali kamen pogodio ga je direktno u čelo i ostavio duboku posjekotinu. Oči čudovišta su zasvijetlile. Drhtaj koji je prolazio kroz njegov trup bio je njegov način zahvale svom ocu. I to je bilo sve. Nikakav drugi čin nasilja. Ipak, iznenada se čuvar meda i mlijeka, posrćući natrag prema svom konzulatu, s glavom u rukama, pokazao rulji kao vrlo slab branitelj svetih vrata Zapadnog svijeta. Tako slab, u stvari, da ako bi oni samo mogli pričekati, prije ili kasnije bio bi dužan baciti ključeve. Može li to biti objašnjenje? …

Sik ga je pridržao. Dovoljan je mali oslonac. Svi su sjeli prekriženih nogu, na bedra, utišani i mirni, kao što vode opadaju prije poplave.

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI, KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

očuvajmo naše naslijeđe

